

Novo Čovečanstvo

Božanski plan

Kao u svim izuzetno kriznim periodima ljudske istorije, čovečanstvo i danas prolazi kroz porođajne muke duhovnog preporoda. Moćne rušilačke sile su se pokrenule i naizgled ovladale sadašnjim trenutkom, ali u isti mah konstruktivne i stvaralačke snage koje će spasiti svet takođe bivaju oslobođene kroz brojne kanale. Mada ove snage svetlosti dejstvuju u tišini, one će u krajnjem ishodu dovesti do promena kojima će se obezbediti viši, sigurniji i postojaniji duhovni napredak čovečanstva. Sve to predstavlja deo božanskog plana kako bi se izgadnelom i posustalom svetu pružila sveza objava večne i jedine Istine.

Rat kao simptom čiji uzrok ima dublje korene

Gorući problem sa kojim se sada čovečanstvo suočava jeste iznalaženje puteva i načina da se otklone: suparništvo, sukobljavanje i nadmetanje, u svim suptilnim i grubim oblicima u kojima se ispoljavaju u različitim sferama života. Oružani ratovi su, naravno, najočigledniji izvori nereda i razaranja. Međutim, sami ratovi ne predstavljaju suštinski problem čovečanstva, nego pre spoljašnji simptom nečeg mnogo ozbiljnijeg što se nalazi u samom njihovom korenu. Ratovi i patnja koju izazivaju ne mogu se u potpunosti odstraniti samo uz pomoć antiratne propagande. Pa, ako već treba da budu izbrisani iz ljudske istorije, biće neophodno uhvatiti se u koštac sa njihovim uzročnicima u samome korenu. Jer, čak i onda kada se ne vode oružani ratovi, pojedinci i grupe pojedinaca neprekidno učestvuju u ekonomskom ili nekom drugom suptilnom obliku vođenja rata. Oružani ratovi, sa svom pratećom surovošću, izbijaju tek onda kada su ovi osnovni uzroci zaoštreni do vrhunca.

Egoizam i samoljublje

Uzrok neredu koji dovodi do ratova leži u činjenici da je većina ljudi obuzeta egoizmom i sebičnim ciljevima, prepuštajući se svom egoizmu i sebičnosti kako individualno tako i kolektivno. To je život varljivih vrednosti u čiju zamku čovek upada. Suočiti se sa istinom znači spoznati jedinstvo života u svim i kroz sve njegove raznovrsne manifestacije. Posedovati ovo razumevanje znači zaboraviti na ograničavajuće, ja i spoznati jedinstvo života.

Nepotrebnost i nerazumnost ratova

Sa svitanjem istinskog razumevanja, problem ratova ubrzo će nestati. Kada ratovi budu jasno viđeni kao suvišni i nerazumni, tada osnovni zadatak više neće biti sprečavanje ratova, nego vođenje duhovne bitke sa ciljem da se prevaziđu oni stavovi koji su doveli do tako surovog i bolnog stanja stvari. U svetlosti istine o jedinstvu svekolikog života, zajedničko i usklađeno delovanje se nameće kao prirodno i neminovno. Stoga, osnovni zadatak onih koji istinski brinu o obnovi čovečanstva, jeste da svim snagama prionu na otklanjanje duhovnog neznanja koje obavija čovečanstvo.

“Ja” se mora odstraniti iz svih sfera življenja

Ratovi ne počinju samo da bi se obezbedila ponovna preraspodela materijalnih dobara. Oni su često proizvod nekritičkog poistovećivanja sa uskim interesima, koje ljudi, preko svojih istomišljenika, prenose na onaj deo sveta koji smatraju “svojim”. Uspostavljanje nove materijalne ravnoteže je samo deo šireg problema vaspostavljanja duhovne ravnoteže. Duhovna ravnoteža zahteva uklanjanje “ja” ne samo iz materijalnih vidova života, već takođe i iz onih sfera koje se tiču intelektualnog, emotivnog i kulturnog života čoveka.

Materijalna ravnoteža iziskuje duhovno razumevanje

Posmatrati problem čovečanstva kao puki problem nasušnih potreba, znači svesti čoveka na nivo životinja. Ali čak i onda kada se čovek usredsredi na ograničeni zadatak očuvanja čisto materijalne ravnoteže, on će u tome uspeti jedino ako poseduje duhovno razumevanje. Ekonomsku ravnotežu je nemoguće ostvariti ukoliko ljudi ne shvate daje planska i zajednička akcija u ekonomskim stvarima neizvodljiva sve dotle dok lični interes ne ustupi mesto nesebičnoj ljubavi. U suprotnom, čak i uz najbolju opremu i efikasnost u materijalnim delatnostima, čovečanstvo ne može izbeći sukobe i nemaštinu.

Prava uloga i mesto nauke

Novo Čovečanstvo koje se rada u mucu sadašnjih trudova i patnji, neće ignorisati nauku niti njena praktična dostignuća. Pogrešno je gledati na nauku kao na nešto neduhovno. U zavisnosti od toga kako se primenjuje, nauka može da pomogne ili odmogne duhovnosti. Baš kao što prava umetnost izražava duhovnost, tako i nauka, pravilno primenjena, može da bude izraz duha i njegovo ovaploćenje. Naučne istine koje se odnose na fizičko telo i njegov život u grubom svetu mogu postati sredstva preko kojih će duša saznavati sebe. A da bi služile toj svrsi, moraju se pravilno uklopiti u šire duhovno razumevanje. Ovo podrazumeva stalno uočavanje postojanih, istinskih i trajnih vrednosti. Kada izostane duhovno razumevanje, nastaje opasnost da se naučne istine i postignuća zloupotrebe za uzajamno uništavanje i pothranjivanje onih vidova života koji jačaju duhovne okove. Svestrani napredak čovečanstva može se osigurati samo ako nauka i religija nastave ruku pod ruku.

Potreba za duhovnim iskustvom

Nastupajuća civilizacija Novog Čovečanstva neće biti zadojena duhom suvih intelektualnih doktrina, već duhom živog spiritualnog iskustva. Duhovno iskustvo se zasniva na dubljim istinama nepristupačnim intelektu i intelekt ne može iznedriti takvo iskustvo. Duhovnu istinu moguće je iznositi i iskazivati posredstvom intelekta, pa je intelekt svakako od izvesne pomoći u prenošenju duhovnog iskustva. Ali intelekt sam po sebi nije dovoljan da omogući čoveku da doživi duhovno iskustvo, ili da ga prenese na druge. Ako su dve osobe doživele glavobolju, one taj svoj zajednički doživljaj mogu intelektualno da preispitaju i razjasne jedna drugoj. Ali ako neka osoba nikada nije imala glavobolju, tada nikakvo intelektualno objašnjenje neće moći da joj dočara glavobolju. Intelektualno objašnjenje ne može zameniti duhovni doživljaj; ono, u najboljem slučaju, može pripremiti teren za njega.

Priroda i mesto duhovnog iskustva

Duhovno iskustvo seže mnogo dublje no što je to dokučivo čistom intelektu. Izraz mistično iskustvo upravo to i naglašava. Na misticizam se često gleda kao na nešto anti-intelektualno, nejasno i zbrkano, ili nepraktično i nespojivo sa iskustvom. Istinski misticizam, u stvari, nije ništa od pobrojanog. Nema ničeg nestvarnog u istinskom misticizmu, budući da on upravo vodi pravom sagledavanju Stvarnosti. On je oblik u potpunosti nezamagljene percepcije, i uz to je u toj meri praktičan da se može proživljavati u svakom trenutku života i ispoljavati u svim svakodnevnim dužnostima. Njegova povezanost sa iskustvom toliko je duboka da, u izvesnom smislu, on i jeste krajnje razumevanje svekolikog iskustva.

Kada se za duhovni doživljaj kaže da je mistički, to ne znači da je natprirodan ili sasvim van domašaja ljudske svesti. Ono što se podrazumeva jeste da je nepristupačan ograničenom ljudskom intelektu, sve dok intelekt ne prevaziđe svoje granice i ne bude osvetljen direktnom spoznajom Beskonačnog. Isus Hrist je ukazao na put do duhovnog iskustva recima*: "Ostavi sve i kreni za mnom." Ovo znači da bi čovek trebalo da se oslobodi ograničenja i uroni u

beskonačni život Boga. Pravo duhovno iskustvo nije samo spoznaja prirode duše dok prolazi više nivoa svesti, već uključuje i pravilan odnos prema svetovnim dužnostima. Ako duhovno iskustvo izgubi povezanost sa raznim fazama života, tada nastupa neurotična reakcija, stoje, naravno, daleko od duhovnog iskustva.

Bekstvom se ne dolazi do duhovnog iskustva

Duhovno iskustvo koje će da oživotvori i osnaži seme Novog Čovečanstva, nije i ne treba da bude reakcija na stroge i neumoljive zahteve koje pred čoveka postavlja životna stvarnost. Ljudi sa slabom sposobnošću prilagođavanja bujici života, skloni su da se povuku iz životne zbilje i potraže sklonište i zaštitu u samostvorenoj tvrđavi satkanoj od uobrazilja. Takva reakcija je pokušaj da se, uzmicanjem pred zahtevima koje postavlja život, ovekoveči sopstveno izolovano postojanje. Lažan osećaj sigurnosti i samodovršenosti pruža varljivo rešenje za životne probleme. To čak nije ni korak ka pravom i trajnom rešenju, već naprotiv, skretanje sa prave duhovne staze. Jaki i nesavladivi životni talasi će uvek iznova izbacivati čoveka iz njegovih nestvarnih skloništa, a on će, u želji da sačuva svoje izdvojeno postojanje, bežati i u svom bekstvu privlačiti nove oblike patnje.

Novo Čovečanstvo neće prijanjati za spoljašnje forme

Kao što osoba može nastojati da bekstvom sačuva svoje zasebno iskustvo, tako može i težiti da ga održi putem nekritičnog poistovećivanja sa formama, ceremonijama i ritualima, ili tradicijama i konvencijama. Forme, ceremonije i rituali, tradicije i konvencije su, u najvećem broju slučajeva, prepreke oslobađanju večnog života. Jer, kada bi bili prava sredstva za izražavanje bezgraničnog života, oni bi činili potporu a ne smetnju ostvarenju božanskog života na zemlji. Ali, oni uglavnom imaju za cilj uvećavanje prestiža i dokazivanje sopstvene ispravnosti, nezavisno od života koji predstavljaju. Otuda svako vezivanje za njih na kraju sasvim izvesno vodi ka drastičnom prikraćivanju i ograničenju života.

Novo Čovečanstvo biće oslobođeno od života ograničenja i dopustiće da se kreativni život duha odvija u neograničenom rasponu; prekinuće privrženost spoljašnjim formama i naučiti kako da ih podredi potrebama duha. Ograničeni život privida i lažnih vrednosti ustupiće mesto bezgraničnom životu u Istini; a ograničenja kroz koja izdvojeno "ja" opstaje, svenuće i nestati na dodir istinskog razumevanja.

Poistovećivanje sa uskom grupom je jedan oblik ograničenog "ja"

Baš kao što osoba bežanjem ili poistovećivanjem sa spoljašnjim formama teži da očuva svoju zasebnu egzistenciju, tako može da teži da je održi putem nekritičnog poistovećivanja sa nekom uskom klasom, veroispovešću, sektom ili religijom, ili podelama zasnovanim na polu. Ovde je pojedinac naizgled prevazišao izdvojeno postojanje poistovećujući se sa širom celinom. Međutim, on često upravo izražava svoju zasebnost kroz takvo poistovećivanje, što mu omogućava da uživa u osećanju da je drugačiji od pripadnika druge klase, nacionalnosti, veroispovesti, sekte, religije ili pola. Ograničeno "ja" egzistira kroz oprečnosti

Pojedinačno postojanje nastaje i crpi snagu iz poistovećivanja sebe sa nekom od suprotnosti i upoređivanja sebe sa drugima. Pojedinac može štititi svoje izolovano postojanje tako što će se poistovećivati sa ovom ili onom ideologijom, sa svojim shvatanjem dobra nasuprot svom shvatanju zla., Rezultat poistovećivanja sa uskim grupama ili ograničenim idealima nije stvarno rastapanje izdvojenog "ja", već mu je samo slično. Pravo nestajanje ograničenog "ja" u okeanu univerzalnog života znači potpunu predaju zasebnog postojanja u svim njegovim oblicima.

Nada u budućnost

Veliki deo čovečanstva uhvaćen je u zamku ličnih i samoživih težnji. Za onoga koga su stege čovečanstva pritisle, postoji samo strepnja u pogledu budućnosti i nikakvo olakšanje. Čovek mora da se zagleda malo dublje u svakodnevnu stvarnost da bi mogao da zauzme pravilan stav prema nedaći u kojoj se našlo čovečanstvo. Stvarne mogućnosti Novog Čovečanstva ostaju skrivene za ljude koji površno gledaju na svetsku situaciju, ali one postoje, i potrebna je jedino varnica duhovnog razumevanja da u punom sjaju izbiju na površinu i počnu da se ostvaruju. Sile strasti, mržnje i pohlepe donose golemu patnju i stvaraju kaos. Međutim, olakšavajuća okolnost je da u ljudskoj prirodi, čak i u središtu razaračkih sila, uvek tinja ljubav u nekom obliku.

Ljubav mora da bude nesputana ograničenjima

Čak i ratovi zahtevaju združeno delovanje, ali je raspon takvog združenog delovanja veštački omeđen kroz poistovećivanje sa ograničenom grupom ili idealom. Ratovima upravlja neki oblik ljubavi, doduše, pogrešno shvaćene ljubavi. Da bi ljubav zasjala, potrebno je osloboditi je sputanosti i ograničenja. Ljubav postoji u svim fazama ljudskog života; ali je ili pritajena, ili omeđena i zatrovana ličnom ambicijom, rasnim ponosom, lokalnim privrženostima i rivalstvima, pa i vezanošću za pol, nacionalnost, sektu, stalež ili religiju. Da bi čovečanstvo ponovo vaskrslo, vratnice čovekovog srca moraju se raskriliti kako bi se rasplamsala nova ljubav-ona koja ne zna za pokvarenost, te je u potpunosti oslobođena individualne ili kolektivne pohlepe.

Ljubav govori sama za sebe

Novo Čovečanstvo će izroniti iz slapova oslobođene ljubavi koja će slobodno poteći podstaknuta duhovnim buđenjem - zaslugom Savršenih Učitelja.* Ljubav se ne može roditi iz puke namere i htenja; vežbanjem volje, čovek u najboljem slučaju postaje savestan u obavljanju svojih dužnosti. Borbom i ulaganjem napora on će uspeti da svoje spoljašnje akcije uskladi sa svojim viđenjem pravde. Ali, takve akcije su duhovno jalove; nedostaje im unutrašnje lepote spontane ljubavi.

- Vidi Glosar

Ljubav treba spontano da izvire iznutra; ona ne srne da podlegne uticaju kakve spoljašnje ili unutrašnje prisile. Ljubav i prinuda nikad ne idu zajedno. Međutim, mada se ljubav ne može nikome nametnuti, ona se može probuditi samom ljubavlju. Ljubavi nisu potrebne reci. Oni koji je nemaju primaju je od onih koji je imaju. Oni koji je primaju ne mogu biti primaoci a da ne odgovore na nju, što je, uostalom, suštinsko ispoljenje ljubavi. Istinska ljubav je nepobediva i neodoljiva. Ona nastavlja da prikuplja snagu i da se širi sve dok ne preobrazi svakog s kim stupi u dodir. Čovečanstvo će ostvariti nov način postojanja i života kroz slobodnu i nesputanu igru čiste ljubavi od srca k srcu.

Božanska ljubav spašava čovečanstvo

Pošto spoznamo da nema zahteva koji su veći od zahteva koje pred nas postavlja univerzalni Božanski Život-obuhvatajući sve i svakoga bez izuzetka- ljubav ne samo da će doneti mir, harmoniju i radost u društvenim, nacionalnim i međunarodnim okvirima, nego će izasjati u svoj svojoj čistoti i lepoti. Božanska ljubav odoleva udarima dualnosti i izraz je samog božanstva. Upravo kroz božansku ljubav će se Novo Čovečanstvo uskladiti sa božanskim planom. Božanska ljubav ne samo da će uneti nesmanjeno blaženstvo i neograničenu radost u lične živote ljudi, već će omogućiti da nastupi era Novog Čovečanstva. Kroz božansku

Ijubav Novo Čovečanstvo će naučiti veštinu zajedničkog i harmoničnog življenja. Resice se okova prevaziđenih formi i osloboditi kreativni život duhovne mudrosti; raspršiće sve uobrazilje i usidriti se u Istini; uživāće mir i trajnu sreću; i biće inicirano u Večni Život.